

Presentació del llibre "Paraules del President"

Palau del Parlament, 10 de gener de 2008

El Sr. Carles Capdevila

Bona tarda a tothom. Jo em dic Carles Capdevila i no sé ben bé què faig aquí. La nit literària de Santa Llúcia, just després de sopar i just després d'escoltar, ja de matinada, un discurs de cloenda del president Ernest Benach, el president se'n va apropar i em va dir molt sobriament: *«M'agradaria que em presentessis un llibre. És una cosa molt avorrida, són els meus discursos.»*

No el coneixia, perquè jo no tinc amics..., vull dir no tinc amics a la política, ja la vida en tinc poquets, però a la política menys, perquè l'única vinculació meua és que durant set anys he dirigit *«Alguna pregunta més»* a can Bassas. És un format on critiquem, imitem, busquem pífies, disbarats dels polítics, però, a més a més, ho fem a l'esquena; és a dir, no és com altres formats que es fa davant dels i que es comparteix, sinó que es fa purament a l'esquena.

I a mi ja m'està bé no tenir tractes amb els polítics i crec que a ells també. Quan els veig tinc la sensació aquella que els que em reconeixen, de dir: *«Com més lluny d'aquest poca-solta millor»*

Just ara ho he deixat, això de l'APM de ràdio, i tinc ganes de reconduir la meua carrera, de no ser estrictament humorista. I vaig pensar: *«Aquest és l'acte que em convé per desencasellar-me. És a dir, presentar un acte avorridíssim, donar un llibre que ell em va dir que era avorrit, em desencasellarà de cop, potser massa i tot. Potser és un gir massa brusc en la meua carrera, però cal arriscar.»*

I per arriscar, vostè, president Benach, perquè demanar-me a mi que li presenti i dir-me ho just després d'escoltar un discurs seu a la una de la matinada, en un llarg sopar literari d'aquests amb deliberacions, d'aquests que escoltes l'últim

discurs gairebé amb agulles d'estendre per no tancar els ulls, no pel discurs sinó pel vinet, el cava, perquè hi ha hagut molts discursos ja abans... Perquè vostè té un paper sovint delicat, que és tancar, i el que tanca l'acte ja porta incorporada la motxilla de tots els excessos que hi ha hagut en els discursos anteriors.

A mi em va caure bé això; em va caure bé que arrisqués i vaig dir: «Doncs, arrisquem tots dos, a veure si ens en sortim»

Després vaig rebre el llibre, que és aquest, si el puc aixecar. Són 469 pàgines..., el 69 és un bon final. Es diu *Paraules*, aquest llibre, i confirma dues coses: que Benach és un home de paraula, de fet és un home de moltes paraules, i que les paraules no se les emporta el vent, perquè aquest llibre, que pesa dos quilos, el vent no se l'emportarà. Per això no hem de patir.

I aquella idea de dir el títol es diu *Paraules*, ves que no sigui una referència al «Fets i no paraules» però no, perquè forma part d'una col·lecció, «Paraules del President» on s'han publicat anteriors llibres d'anteriors presidents del Parlament, alguns dels quals ens acompanyen, i, per tant, si algú d'aquí o que veig que també hi ha bastant políticò, té ganes de publicar en aquesta col·lecció, no és fàcil, perquè abans s'ha de ser president del Parlament, i no és fàcil ser president del Parlament, com saben.

Aquest llibre ha estat un mes a la meua tauleta de nit i l'última setmana l'he acabat al metro... Jo cada matí vaig amb metro cap a TV3, la gent del costat llegia Ken Follet i jo llegia *Paraules*. Em demanaven: «El teu acaba bé?» i jo deia: «El meu normalment acaba sempre igual, els capítols, dient: «moltes gràcies» cada capítol, i sol començar igual cada capítol: «molt honorable» «il·lustríssim»...» No sempre, però hi ha una tendència a començar així.

Com a escriptor o com a monologuista, a mi m'ha tocat fer aquestes coses, he escrit llibres, he escrit monòlegs, m'he llegit els discursos pensant en les limitacions que tenen, i des de l'admiració per aquestes limitacions, perquè en molts monòlegs et jugues els quartos amb l'inici o el final, i vostè els té bastant

hipotecats l'ònici i el final, és a dir que no s'admeten moltes arrencades provocadores. És el que té el protocol i jo no he vingut aquí a criticar el protocol. Jo hi crec molt, en el protocol i en la solemnitat, i jo seriosament reivindico i estic orgullós que les institucions del meu país creguin en el protocol, tot i que se'ns saltin avui portant-me a mi aquí.

Una vegada em va explicar un home savi, Josep Maria Espinàs, que a l'ònici de la recuperació de la Generalitat, una vegada ell acompanyava un conseller i en un despatx un bidell, aprofitant que pujava el conseller, li va dir: «Conseller, ja que puja, deixi aquest sobre a la planta de dalt» i l'Espinàs diu que això el va molestar, perquè va dir: «Si volem recuperar les institucions i creure que és un conseller, doncs un conseller no ha de portar sobres del bidell» Jo crec que, aquestes coses, les hem recuperades, a mi m'agrada que el respectem, el que passa és que no m'hi sento còmode fins em sento còmode en el protocol.

Jo, una vegada, vaig ser cap de protocol. Treballava en una editorial, era cap de premsa i em van trucar per avisar-me que en un acte vindria la primera dama de la Generalitat i em van dir: «Hem de parlar amb el cap de protocol» Vaig agafar el telèfon, vaig buscar on era el cap de protocol i vaig tornar-m'hi a posar dient: «Sóc jo el cap de protocol» I em van dir: «La primera dama vindrà a l'acte, però no com a primera dama. Vostè la rebrà i li dirà: «Segui, si us plau, a la primera fila» Ella li dirà que no. Vostè insistirà: «Segui, si us plau, a la primera fila» Ella tornarà a dir que no i després la deixarà seure allà on ella voldrà.»

Vaig creure-m'ho, però em va fer molta por. És a dir, tenir la sensació aquella de dir: «Ja ho sabré fer jo, això?» La vaig rebre, no havíem guardat cap lloc a primera fila i al moment que la vaig veure entrar vaig dir: «¿si ara em diu que sí? I si no li ho ha dit el seu cap de protocol?» I jo vaig rebre-la: «Si us plau, segui a la primera fila» però fent-li cara de: «No em digui ara que sí, perquè no hi ha lloc» i ella em va dir: «No» I vaig tornar a provar amb menys convicció encara: «Si us plau, segui...» fent-li que no, em va dir que no, i vaig dir: «Perfecte, gràcies, doncs segui on vulgui.» I vaig entendre el protocol, però vaig confirmar

que no servia. Em sentia com en aquelles situacions quan al restaurant fem veure que volem pagar, però en el fons no volem pagar ñno sé si algú de vostès l'ha tingut, jo sí que l'he tingutñ, que treus la cartera, però penses: ¿Esperem que algú més la tregui?

Això és el protocol, m'agrada, no hi entenc, m'è incomoda i penso: ¿Potser és per això que em va triar el senyor Benach? per dir: aquest home, que se'n riu sovint dels polítics, posem-lo en una situació compromesa a veure com se'n surt.

Vostè es va estrenar de president del Parlament ñdiré força vegades ¿president del Parlament? aquí m'he escrit PP, però trobo que és millor que continuï dient ¿president del Parlament?..., vostè es va estrenar citant Companys i va dir que, si alguna vegada havia sentit el pes de la seva insuficiència, era en aquells moments en què li conferien aquesta altíssima representació. Jo faig meves les paraules de Companys i de Benach i em sento insuficient.

Però ara ja hi som, m'he llegit el llibre, m'he divertit. No és un llibre divertit, però jo m'hi he divertit, perquè, és clar, no pateixi, m'hi he divertit però no perquè el llibre fes gràcia, sinó perquè a mi m'ha fet gràcia.

Jo sóc de lletres, escric, i m'interessa molt l'oratoria, la dialèctica, els inicis de frases, les construccions gramaticals... I per si mai sóc president del Parlament, tot i que sé que és difícil, o el seu guionista ñaixò potser és més fàcil; els guionistes no sabem mai per a qui hem d'escriureñ, he fet unes observacions sobre aquest llibre que els presento.

Fa servir molt la paraula ¿solemne? o ¿amb tota la solemnitat? lògicament. Utilitza molt el ¿doncs? ara és, doncs, el moment? ¿Catalunya és, doncs, una nació? Ha d'adjectivar molt: ¿aquesta acollidora vila? ¿gran interès? ¿gran importància? ¿merescut reconeixement?

Diu algunes vegades: ¿És un honor i una satisfacció? i això l'è parenta amb el rei. No sé si, això, al seu partit, dona punts.

Ha de dir: "No puc deixar de dir" no puc deixar de lloar com dient: "Ja sé que m'allargo, però és que no puc deixar de dir..." perquè algú li ha dit que no pot deixar de dir. També fa servir molt el "deixin-me" "permetin-me" com dient: "Paciència, ja sé que m'estic allargant, però tot això s'ha de dir"

Fa servir el verb "caldre" "cal que Catalunya" "cal que..." A mi m'agrada aquesta contundència i aquest llibre també és un llistat de deures pendents de Catalunya.

I diu algunes vegades: "Em trobo com a casa" cosa que a mi m'agradaria dir, però que és que és difícil i a vegades ni a casa em trobo com a casa (*rialles*), però veig que vostè té certa facilitat per trobar-se com a casa a molts llocs, i me n'alegro.

Fa cites. Les cites són molt importants. I cita Tahar Ben Jelloun, Llach, Orwell, Montesquieu, Alejandro Casona, Gandhi, Joan Oliver, Carles Fontserè, Martí i Pol. És a dir..., llegir els discursos et fa adonar, primer n' són molt variats, en llocs molt diversos, n'hi ha molts, de la feina que hi ha i d'aquest ús de la cita molt pensat i molt buscat. Igual que un ús de l'anècdota personal molt matisat, perquè és aquesta doble cosa, aquesta doble personalitat que tenen els presidents del Parlament, d'ara són Ernest Benach, ara són el president del Parlament, que jo, quan l'he sentit, i llegint aquests discursos, m'ha semblat que està molt ordenada. Al Barça vam tenir un president que parlava del *forofo* Gaspar, ara són el president, i a vegades hi havia més confusió quan era el *forofo*. És difícil tenir doble personalitat, però jo crec que se'n surt.

També he analitzat els riscos laborals. Sap que ara tothom ha de fer prevenció de riscos laborals. El seu risc laboral, el de molts de vostès, és sortir a l'APM o a altres programes semblants. El president del Parlament té bastants d'aquests riscos. Diu molts noms i cognoms, i va a molts llocs diferents. És a dir que està sotmès a aquell efecte de dir "Ford" a General Motors, o dir "General Motors" a Ford, o l'efecte "Viva Honduras, viva el Salvador!" aquest efecte de... Jo faig

sovint xerrades i hi ha moments que no recordes el poble on ets i realment sents que és una dificultat afegida.

Té el risc del micròfon inoportú. L'han viscut, s'ha viscut en aquesta cambra, s'ha viscut en molts llocs.

Té el risc d'aquell efecte de president d'escala de veïns, és a dir, gent a vegades poc avinguda, fer de moderador i estar en aquesta banda.

Té el risc de l'efecte badall; és a dir, vostè està en una posició on sovint deu veure gent que badalla, però vostè està més punxat a càmera que els altres; vull dir que si tingués una càmera subjectiva potser en veuríem més.

Hi ha algunes coses d'estil dels seus discursos que posaria a la categoria de dubtoses. Per exemple, si jo hagués descrit, els de llenguatge especialitzat... De vegades diu: «Els instruments juridicopolítics no són legítims sinó per la voluntat de la ciutadania» Jo, com que vinc poc aquí al Parlament i a aquests llocs, penso que potser vol dir que les lleis són legítimes si la gent ho vol, però ja entenc que potser a vegades els seus oients ho entendran o a vegades no es vol que sentengui.

Hi ha algun moment que diu: «Reitero un cop més» «Reitero un cop més» trobo que és reiterar molt (*rialles*), diu: «Uii!» Si això ho hagués dit la nit de Santa Llúcia, diria: «Estem reiterant un cop més...»

Hi ha una cosa que a mi m'ha agradat, perquè em remet n'estic segur que vostè també l'admira a un filòsof català molt important, que és «Charlie» Reixach. «Charlie» Reixach diu: «Jo sempre dic el mateix» i sempre diu el mateix quan analitza els partits. Vostè, jo crec que amb honestedat, de vegades diu: «Jo sempre explico una anècdota» És una cosa que jo crec que està bé, perquè capta l'atenció, de dir: «Ja me la sabré o no me la sabré?» però que té aquest risc el «jo sempre»

Hi ha un risc que correm tots, jo també el tinc molt, que és el risc de no aprofitar ja que hi han polítics i gent que fa discursos i una mica «Una mica s'ha

enganxat molt, a mi se m'ha enganxat molt. ÔTinc una mica la sensació...ô En algun cas vostè arriba a dir, com a la pàgina 98, ôaquest és una mica el gran dramaô i a vegades costa pensar si és ôuna micaô és ôel granôdrama.

Jo tinc una mica la sensació que l'estic criticant massa ara (*rialles*), però una mica només, eh? Tinc una mica la sensació que no és una gran crítica.

Hi ha coses que m'han agradat molt. Per exemple, en un discurs que a vegades ha de dir moltes coses hi ha un moment que fa allò de..., comença un paràgraf dient: ôPosaré dos exemples, tot i que sé que poden ser conflictiusô T'imagines que aquest enllaç és ôots despertsô És a dir, allà on és, on serà el conflicte? Per qui anirà ara? I trobo que això és una cosa que desperta segur.

Es nota preocupat pels tòpics. A vegades diu: ôEncara que sigui reiteratiuô ôencara que pugui semblar tòpicô com marcant-ho. Jo crec que encara no és un tòpic dir: ôEncara que sembli un tòpicô el que passa és que potser algun dia dir: ôEncara que sembli un tòpicô serà un tòpic i després se'n complicarà. Matisa molt això que deia: ôAquesta és una opinió personalô aquest sentit de representar tota la cambra.

I una cosa, per mi, molt positiva és que hagi fet un llibre i no un devedé, perquè no sé què passa en aquest país però quan es fan devedés sempre passa alguna cosa, i no citaré exemples. Aquell debat de si m'agrada més el llibre que la pel·lícula, jo he pensat que els polítics en general va millor quan fan llibres que no quan fan devedés.

I l'única crítica que li faré potser més seriosa sobre l'estil del discurs és que més d'una vegada diu: ôacaboô o diu: ôja per acabarô i no acaba. O diu: ôfinalment...ô A la pàgina 121, després de dir: ôfinalmentô hi ha dos folis més, president.

A veure, en segons quins moments de la intimitat, amb la parella, que diguis: ôja acaboô i duris una mica més (*rialles*), jo estic segur que és ben rebut. Però

si és la una de la matinada i hi han hagut molts discursos, quan un diu: ò acabo tens ganes que acabi.

I dit això, i per demostrar que m'he llegit el llibre i que he après moltes coses de vostè, amb tota la solemnitat, permetin-me que els digui que em sento com a casa en aquest acollidor Parlament, i que una mica tinc la grandíssima sensació que he abusat dels tòpics i no reiteraré, un cop més, un exemple que jo sempre poso, perquè podria semblar tòpic. I afegiré, com que la crítica sempre és positiva, i criticar els altres sempre ve de gust, que al seu primer discurs vostè va dir una frase als senyors diputats i senyores diputades: ò Vostès poden escriure una de les pàgines més brillants de la història de Catalunya. Permetin-me, doncs, que els demani que cadascú es pregunti en el seu interior si les pàgines que han escrit no podrien potser haver estat més brillants.

I ja acabo, però ja aviso que això d'acabar no serà ara mateix, en aquest paràgraf, sinó en el següent, dient que vostè, senyor Benach, ha escrit unes quantes pàgines de la història de Catalunya, de moment 469, però ja n'hi ha més d'escrites, i li ho dic jo, que me les he llegides.

I com que és un home de paraules, i ni les seves paraules, ni les meves, no se les emporta el vent ni tampoc el vent se'n emportarà ni a vostè ni a mi, que som gent de vida, permetin-me que li demani que faci el que fa habitualment, tancar els actes, agraint-li que m'hagi deixat ser jo qui obrís l'acte, tot i que ara se'n pugui estar penedint una mica molt.

I ara sí, doncs, amb tota la solemnitat de què sóc capaç, que em temo que és ben poca, declaro acabada aquesta solemne ximpleria, que ha estat la meua intervenció.

Moltes gràcies i bona tarda.

El president

Molt bona tarda. *(Al president li sona el mòbil.)* No m'havia passat mai.

Doncs, molt bona tarda. Jo sí que faré les salutacions protocol·làries: Honorable conseller de Cultura, il·lustres membres de la Mesa, diputades, diputats, molt honorable president Rigol, membres del Govern, senyores i senyors, benvolgut Carles, moltíssimes gràcies per la presentació. A mi m'ha agradat, i penso que poca cosa més cal afegir-hi. I és veritat que, bé, una visió diferent és del tot necessària sempre en política i quan es tracta de mirar enrere és especialment important poder-ho fer també amb un punt de sentit de l'humor, perquè a la vida fem les coses massa serioses sovint, i, per tant, de debò que moltes gràcies per les crítiques, pel fet que t'hegís llegit el llibre i per la teva intervenció.

Jo em dedico a la política des de fa no sé quants anys, no he perdut una mica el compte ja. A la més institucional, és a dir, amb càrrec electe, ja en fa més de vint. Jo diria que em dedico al noble art de fer política des de fa uns quants anys més i al llarg de tots aquests anys de servei a la cosa pública, de servei al país, de servei a unes idees, dues premisses han estat presents en la meua manera d'actuar: una, la permanent disponibilitat per aprendre coses, cada dia es poden aprendre coses noves, i per fer política crec que és fonamental tenir la capacitat d'aprendre i estar en disposició mental de fer-ho. L'altra, el treball en equip. No és fàcil treballar en equip, però també els confesso que no ho sé fer d'altra manera.

Al llarg de tots aquests anys de dedicació a la política ho he intentat fer i, de fet, quan tens una responsabilitat com la que tinc ara l'honor de desenvolupar, és del tot indispensable tenir un bon equip, un equip preparat, eficient, solvent, cohesionat.

Sempre he dit, no és la primera vegada que ho dic, que al Parlament ñi d'això segur que en donen fe els membres de la Mesa, els meus predecessors ñ hi han professionals excel·lents. Aquesta és una administració pública que funciona i a l'entorn de la presidència d'aquesta casa hi ha professionals que podrien treballar on volguessin, n'estic segur. Són funcionaris i funcionàries del

Parlament de Catalunya que dignifiquen la professió i donen sentit al concepte de servei públic. Gràcies a ells aquest llibre, amb tot el que penja d'aquest llibre, és possible.

I també, si m'ho permeten, molt especialment, la gent de més confiança política, el meu equip més directe, que els confesso que fa autèntiques meravelles en tots els sentits.

Gràcies de tot cor, perquè en el fons avui visualitzem, donem forma a una petita, petitíssima part de la moltíssima feina que hem fet i ho remarco: que hem fet en primera persona del plural. És un honor, un estímul i un privilegi treballar al vostre costat.

L'any 2000 el Parlament va començar a editar, dins la col·lecció d'«Testimonis Parlamentaris» un recull de discursos, intervencions, escrits de cada legislatura, de cada president del Parlament des del restabliment democràtic de la institució. Aquest llibre, per tant, és la continuïtat d'aquella iniciativa en aquesta col·lecció.

Però hem volgut fer un pas més, un pas endavant, una evolució i hem introduït algunes novetats. Un disseny més modern, fotografies que situen cada discurs en l'espai i davant el públic on es va pronunciar, amb portades de premsa que ajuden a contextualitzar les paraules amb l'actualitat de cada moment. I aprofito, per cert, per agrair als mitjans de premsa d'àmbit nacional català la seva col·laboració en la cessió de les portades dels dies que s'han fet els diferents discursos.

Per tant, el que hem fet, en certa manera, és posar al dia el concepte d'un llibre de «Paraules del President» on apareixen 68-69 de les més de 500 intervencions públiques que com a president del Parlament vaig fer durant la VII legislatura.

I en la política dels nostres temps i aquests temps d'immidatesa i d'actualitat permanent cada intervenció demana un to determinat i unes referències a

l'acte públic en qüestió, però també al tema de preocupació general, a la notícia política del moment.

Avui toca que els parli d'aquest llibre, però, com a representant polític, el més habitual m'hi suposo que una part dels assistents ho esperaria és que ho aprofités per relacionar-ho amb el context polític, per parlar d'alguna cosa important que es respiri en l'ambient, alguna qüestió, doncs, de l'actualitat política del país.

Això queda reflectit en alguns dels discursos del llibre. Vostès han vingut aquí amb motiu de la presentació d'aquest llibre, però, a més a més d'emportar-se'n un sota el braç i d'haver gaudit de la presentació de Carles Capdevila, vostès, el públic assistent, i els representants dels mitjans de comunicació, per anar bé m'agradaria també que s'emportessin una idea, alguna proposta de reflexió política al cap.

I la idea no és altra que la de reivindicar la política, reivindicar la participació i la implicació en la política, en el noble art de fer política.

Les enquestes, però també les converses del dia a dia, ens diuen que a Catalunya es viu en un context d'insatisfacció política, de desvinculació de gran part de la ciutadania dels afers públics. En especial, una creixent desvinculació de persones insatisfetes amb la política en general.

El Parlament, ja fa uns mesos, va encarregar al CEO una enquesta sobre el coneixement que la ciutadania tenia de la nostra institució, del poder legislatiu català. Les dades eren curioses. Qui ens coneix, qui segueix el que es fa al Parlament, ens valora bé o molt bé. Per contra, qui ens ignora, qui ignora qui són els seus representants, la feina que fem, ens valora negativament. I llavors, evidentment, aquí vénen tot un seguit de tòpics com que pensem només en el nostre interès personal, etcètera, tòpics que, a més a més, no tenen cap sentit quan, al mateix temps, responen que desconeixen els nostres noms i la feina que fem.

I en tant que el nostre sistema polític és una democràcia, que tant ha costat d'aconseguir, el principal problema no és si la ciutadania està o no satisfeta, ni que s'hagi de tenir en compte, per descomptat, sinó precisament que part de la ciutadania se'n desentengui, se'n desborri, dimiteixi la seva responsabilitat amb la democràcia.

Perquè democràcia vol dir govern del poble. Que la ciutadania dona democràcia ni segueixi ni s'interessi pel que es fa al seu Parlament és preocupant. Que part de la ciutadania giri l'esquena i s'allunyi de la política és molt preocupant. Com més es desentengui el poble de la política, més dèbil serà la nostra democràcia, tindrà menys qualitat i serà més vulnerable.

La política no és una cosa de polítics, és cosa de tots. Tots en som part. I va sent hora que tots assumim responsabilitats amb la societat i amb el país, que exercim la democràcia. Els representants polítics al capdavant, que per això hem estat escollits, però no sols. La democràcia és cosa de tots.

I encoratjo la ciutadania a mirar més enllà de les polèmiques i les picabaralles, a informar-se de la feina que es fa, del que s'intenta fer, dels projectes que hi ha sobre la taula, i en aquest primer any de legislatura al Parlament, per exemple, s'han aprovat lleis de gran transcendència social, de les opcions, de per què es fan o no es fan les coses.

Per la nostra part, els representants polítics hem d'aconseguir escapar d'algunes dinàmiques perverses, d'alguns vicis partidistes i canviar-les per altres socialment i nacionalment més ambicioses, complir els compromisos i recuperar la confiança de la ciutadania. Els representants polítics no sempre ho fem bé i hem de corregir moltes coses. Segur! També en fem de coses bé, i també cal dir-ho de tant en tant.

Tanmateix, cada cop hi ha més instruments i formes per informar-se, per participar, per connectar la ciutadania amb la vida política. El deute pendent, el pas que fa falta, és la voluntat de fer-ho, la voluntat d'assumir que el país, la societat en què vivim, és cosa de tots.

En definitiva, capgirar el distanciament entre ciutadania i vida política és un repte que tenim sobre la taula com a societat. Algunes receptes.

Primera, contra el descontentament amb allò que no va bé, més participació que mai. Segona, en dos mesos hi haurà eleccions, hi ha una convocatòria electoral. L'abstenció és un dret, jo no ho nego, però també afirmo que significa desentendre's de la democràcia, defugir la responsabilitat del ciutadà. Només participant, i per tant mullant-se, es poden canviar realment les coses. Tercera, participar sempre des del coneixement. Com més gran sigui el coneixement, la cultura política del país, millor serà el funcionament de la nostra democràcia.

I és com una aportació al coneixement, a la informació, a la cultura política del país, que avui hem volgut presentar aquest llibre. Un llibre que permet fer-se una idea de la tasca representativa del president del Parlament de Catalunya, fent pedagogia de la institució a pobles i ciutats, en actes culturals i socials; presidint premis i inaugurant fires; parlant davant ciutadans anònims i davant de caps d'estat, sempre amb la disponibilitat de parlar i escoltar tothom, per sobre d'afinitats, sense distincions; fent present el Parlament al nostre territori, representant Catalunya al món; treballant amb l'honor i l'orgull que és representar el meu país; fent humil aportació per construir una Catalunya millor, una Catalunya més lliure, en definitiva, i justament perquè faig política, per donar sentit a la utopia de cada dia.

Aquestes són les paraules del president.

Moltes gràcies per haver-nos acompanyat en aquest acte.